

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/154/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618202345
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6618202345.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkýň JUDr. Renáty Deákovéj a JUDr. Jany Haluškovéj ako členiek senátu, v spore žalobcu: B. P., nar. XX. apríla XXXX, bytom O. XXXX/X, XXX XX Y., prechodne bytom Y. lúka XXXX/XX, XXX XX Y., zastúpený Mgr. et Mgr. Líviou Šouc Kostovou, advokátkou so sídlom Pod Donátom 5, 965 01 Žiar nad Hronom proti žalovanej: M.. C. Z., nar. 9. júna XXXX, bytom M. P. XXXX/XX, XXX XX Zvolen, zastúpená JUDr. Martinom Landlom, advokátom so sídlom Rázusova 47/4825, 984 01 Lučenec, o zaplatenie 1.760,- Eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 10C/32/2018-160 zo dňa 12. marca 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku mení tak, že žalobu žalobcu z a m i e t a .
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v II. výroku mení tak, že žalovanej priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.
- III. Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, ktoré je jej žalobca p o v i n n ý zaplatiť v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Lučenec (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) odvolaním napadnutým rozsudkom zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 1.760,80 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (prvá výroková veta); žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (druhá výroková veta) s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (tretia výroková veta).

1.1 Z jeho dôvodov vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplata sumy 1.760,- Eur titulom náhrady za užívanie nehnuteľnosti nad rozsah spoluvlastníckeho podielu. V žalobe uviedol, že spolu so žalovanou sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti (ďalej v texte len „byt“) evidovanej na liste vlastníctva č. XXXX, k.ú. Y., obec Y., okres L., parcela č. XXXX, č. súp. XXXX, vchod č. 6, 3. poschodie, byt č. XX, podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu XXXX/XXXXXX, nachádzajúcej sa na adrese O. č. 6, XXX XX Y., a to každý v podiele 1/2 v pomere k celku. Byt spolu s jeho zariadením užívala žalovaná napriek nesúhlasu žalobcu výlučne sama, prípadne so svojim známym p. E. L., minimálne od mesiaca júl 2016 (vrátane). Žalovanú opakovane vyzýval, aby mu byt umožnila užívať, no napriek jeho snahe dohodnúť sa mimosúdne byt bezodplatne užívala ďalej. Žalovaná vymenila zámky na prístupových dverách do bytu, túto skutočnosť žalovaná nepoprela. Z uvedeného preukázateľne vyplýva, že žalovaná od júla 2016 až doposiaľ byt užíva nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Z prieskumu realitného trhu v meste Y., ako aj vyjadrenia realitnej kancelárie

mal žalobca preukázané, že výška mesačného nájomného za nehnuteľnosti obdobné spoločnému bytu je v rozsahu 160,- Eur až 240,- Eur, čo v 1/2 predstavuje 80,- Eur až 120,- Eur. Byt užíva žalovaná nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu od 01.07.2016, pričom uvedený stav trvá aj naďalej. Toto obdobie k 31.05.2018 zodpovedá 22 mesačným nájomom (22 x 80,- Eur = 1.760,- Eur).

1.2 Žalovaná žiadala žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedla, že byt užíva len spolu s ich maloletým synom Adamom P. Poprela tvrdenie žalobcu, že byt užíva bez jeho súhlasu. Uviedla, že žalobca sa z bytu odsťahoval po ich vzájomnej dohode, v rámci ktorej sa dohodli, že žalovaná bude užívať byt s ich maloletým synom a žalobca sa odsťahuje a nájde si vlastné bývanie. V rámci tejto dohody si žalovaná so žalobcom dohodli, že ona bude hradíť všetky platby spojené s bytom a jeho užívaním a tým sú za užívanie bytu vyporiadaní. Vzhľadom na túto dohodu medzi ňou a žalobcom, tvrdila, že žalobca nemá voči nej nárok na zaplatenie žalovanej sumy. Zároveň poukázala na to, že za žalobcu platila poplatky do fondu prevádzky, údržby a opráv správcu bytového domu, v ktorom sa byt nachádza. Nepoprela, že vymenila zámok na byte. Od marca 2016 opakovane žiadala o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k bytu. Z dôvodu konania žalobcu žalovaná na Okresnom súde Lučenec podala dňa 11.05.2018 žalobu na zrušenie podielového spoluvlastníctva a jeho vyporiadanie v širšom zmysle. Dôkaz predložený žalobcom - vyjadrenie k tržnej cene 4-izb. Bytu vo Filakove považovala pre toto konanie za nepodstatný a žiadala, aby naň okresný súd neprihliadal.

1.3 Po vykonanom dokazovaní, vychádzajúc z ustanovení § 123, § 136 ods. 1, § 137 ods. 1, § 139 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 149, § 151 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 153 ods. 2, ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „C.s.p.“) súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca a žalovaná sú podielovými spoluvlastníkmi bytu č. 25 vo vchode č. X na 3. poschodí bytového domu zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX, k.ú. Y., obec Y., okres L., parcela č. XXXX č. súp. XXXX, podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu XXXX/XXXXXX, každý v podiele 1 k celku, titulom nadobudnutia vlastníckeho práva bola kúpna zmluva zo dňa 14.09.2010 evidovaná pod V XXXX/XX. Predmetom sporu je nárok žalobcu uplatnený podľa § 137 ods. 1 a § 123 Občianskeho zákonníka z titulu peňažného plnenia voči žalovanej za užívanie spoločnej veci nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu v období od 01.07.2016 do 31.05.2018. Za spornú nepovažoval skutočnosť, že žalovaná v rozhodnom období (od 01.07.2016 do 31.05.2018) užívala celý byt, teda aj časť, ktorá patrila do spoluvlastníckeho podielu žalobcu. Spornou medzi stranami však bola existencia dohody o užívaní spoločnej veci, resp. či sa strany dohodli o bezplatnom užívaní bytu.

1.4 Súd prvej inštancie svedecké výpovede žalovanou navrhnutých svedkýň Evy L. a Q. Z. vyhodnotil ako účelové a svedkyne vyhodnotil ako zaujaté, v prípade svedkyne N. L. s ohľadom na jej príbuzenský vzťah so žalovanou, s ktorou sú sestry a v prípade svedkyne Q. Z. vzhľadom na jej pomer k stranám sporu, keď so žalovanou sú známe a k žalobcovi má svedkyňa podľa obsahu svojej výpovede nepriateľský vzťah. Svedkyne vo svojich svedeckých výpovediach nepotvrdili, že by boli prítomné pri uzatváraní dohody o užívaní nehnuteľnosti medzi stranami sporu, a nepotvrdili ani existenciu dohody o bezplatnom užívaní nehnuteľnosti, keďže vo svojich výpovediach sa nevedeli vyjadriť ani k okolnostiam a prípadnému obsahu dohody. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalovaná užívala byt aj nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu a že medzi spoluvlastníkmi nedošlo k dohode o bezplatnom užívaní bytu. Preto považoval za dôvodné, aby za takéto nadužívanie žalovaná druhému spoluvlastníkovi poskytla finančnú náhradu. Súd prvej inštancie zdôraznil, že pri nároku na náhradu uplatnenú podielovým spoluvlastníkom za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, nie sú rozhodujúce dôvody, pre ktoré je spoluvlastník vylúčený z užívania spoločnej veci (teda že žalobca odišiel z bytu dobrovoľne alebo že žalovaná v podstate účinne žalobcovi bránila v užívaní bytu, keď vymenila zámky a žalobca kľúčom nedisponoval), ale to, že spoluvlastník vec užíva nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu a za toto užívanie náhradu vo forme peňažného plnenia z užívania vylúčenému spoluvlastníkovi neposkytuje, uvedené by neplatilo len v tom prípade, ak by sa spoluvlastníci dohodli, že náhrada sa poskytovať nemá, čo v tomto prípade nemal preukázané. Rovnako nemal preukázané, že dohoda o užívaní spoločnej veci mohla byť uzavretá konkludentne.

1.5 Výšku uplatnenej náhrady za užívanie nehnuteľnosti súd prvej inštancie nepovažoval medzi stranami za spornú, pretože žalovaná jej výšku nespochybnila, ani sa k nej bližšie nevyjadrila a ani nepredložila žiadne iné dôkazy v tomto smere. Až na súdnom pojednávaní žalovaná poukázala na skutočnosť, že žalobca doteraz neprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by potvrdzovali jeho tvrdenia, najmä čo sa týka výšky

vymáhanej sumy, čo súd prvej inštancie nepovažoval za účinné popretie skutkových tvrdení stranou podľa § 151 ods. 2 C.s.p.. Stotožnil sa s námietkou žalovanej a neprihliadol na vyjadrenie k tržnej cene 4-izbového bytu vo Filákovke.

1.6 Žalovaná na pojednávaní dňa 12.03.2019 vzniesla kompenzačnú námietku a navrhla vykonať dokazovanie výsluchom žalobcu. Súd prvej inštancie na tieto prostriedky procesnej obrany z dôvodu sudcovskej koncentrácie konania v zmysle § 153 ods. 2, ods. 3 C.s.p. neprihliadol. Zároveň uviedol, že žalovaná ani neuviedla, čo by malo byť predmetom započítania (v tomto smere uvádzala rôzne skutočnosti - platby preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv, nájomné, „malý úver“ na obnovu bytového domu, ktorý sa spláca spoločnosti SOCARCH, spol. s.r.o.), koľko táto suma mala činiť, ani akého obdobia sa týka (najprv uviedla, že kompenzácia sa týka obdobia dva roky späť, následne uviedla, že odo dňa užívania bytu žalovanou, teda odo dňa 01.07.2016 do dňa pojednávania).

1.7 V súvislosti s námietkou žalovanej o tom, že žalobca sa žiadnym spôsobom nepodieľal na nákladoch spojených s užívaním bytu, preto vzniesla v konaní kompenzačnú námietku, súd prvej inštancie poukázal na to, že predmetné náklady a s tým súvisiace vynaložené finančné prostriedky žalovanou mali byť uplatnené a zohľadnené pri rozhodovaní v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva (čo žalovaná aj urobila), preto uzavrel, že nemohli byť zohľadnené v tomto konaní o zaplatenie finančnej náhrady za užívanie podielu žalobkyňou na spoločnej nehnuteľnosti.

1.8 Vykonaniu dokazovania výsluchom svedkyne N. Z., ktorej účasť na pojednávaní žalovaná nezabezpečila, súd prvej inštancie nevyhovel z dôvodu, že by si vyžiadalo nariadenie ďalšieho pojednávania. K výsluchu svedkyne N. L., T. L., B. Y., B. Y., N. Z. a P. W., ktorých žalovaná navrhovala vyslychnúť na okolnosti jej sťahovania z bytu dňa 12.10.2018 a na osvedčenie skutočnosti, že týmto dňom umožnila žalobcovi vstup do bytu nevyhovel z dôvodu, že predmet tohto sporu sa týka užívania bytu v období od 01.07.2016 do 31.05.2018, preto takéto dokazovanie nepovažoval za právne relevantné. Z dôvodu, že žalobca netrval na pôvodne navrhovaných dôkazoch výsluchoch svedkov Petra E., Q. O., V. W. ani predložení sms-komunikácie medzi žalobcom a žalovanou, súd prvej inštancie k vykonaniu týchto dôkazov nepristúpil.

1.9 Spoločné nehnuteľnosti užívala žalovaná nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu od 01.07.2016, pričom žalobca si uplatnil nárok na náhradu za obdobie do 31.05.2018, čo predstavuje 23 kalendárnych mesiacov. Keďže si žalobca žalobou uplatnil len nárok na náhradu za užívanie nehnuteľnosti za obdobie 22 mesiacov vo výške 1.760,- Eur (t.j. 22 x 80,- Eur), súd prvej inštancie v zmysle zásady non ultra petitum zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi požadovanú sumu 1.760,- Eur.

1.10 O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý bol v konaní v plnej miere úspešný, priznal voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) C.s.p., teda z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonan navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec aj nesprávne právne posúdil. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal jej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%; alternatívne, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1 V konkrétnostiach tvrdila, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, arbitrárne a nezákonné. Byt užívala aj so synom žalobcu, preto byt nemohla užívať iba ona v celosti. Žalobca mal preukázať, v akom rozsahu byt užívala a tomu prispôsobiť aj svoju žalobu. Existenciu dohody o bezodplatnom užívaní bytu okrem svedeckých výpovedí v konaní, na ktoré okresný súd svojvoľne neprihliadol, potvrdzuje aj to, že návrh na zrušenie podielového spoluvlastníctva podala žalovaná a nie žalobca. Žalobca ju nikdy v minulosti neupozornil ani nevyzýval na to, že by byt užívala v celosti alebo neoprávnene. Samotná skutočnosť, že žalobca byt neužíval, nemôže byť základom pre vznik jeho nároku na náhradu za užívanie. Žalobcovi nik nebránil v užívaní časti bytu. Nikdy žalobcovi v užívaní bytu nebránila, žalobca

mohol pokojne časť bytu užívať, keby mal o to záujem. Bola toho názoru, že ak namietala dôkaz, o ktorý žalobca oprel výšku uplatneného nároku, namietla aj výšku nároku. Keďže súd prvej inštancie na vyjadrenie k tržnej cene bytu neprihliadol, potom nemal preukázanú výšku uplatneného nároku. Poukázala na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. Ú 92/2013 zo dňa 10.05.2012. K výške uplatnenej náhrady navrhol jej právny zástupca na pojednávaní vypočítať žalobcu. Súd prvej inštancie však k výsluchu s odkazom na zásadu koncentrácie konania nepristúpil, čím podľa názoru žalovanej porušil jej práva. Nevykonanie výsluchu žalobcu považovala za nedôvodné a nezákonné. V rozsudku súdu prvej inštancie absentuje relevantné odôvodnenie, keďže tento sa nevysporiadal s tým, že proti pohľadávke žalobcu si započítala nárok na úhradu dlžného nájomného a rovnako neodôvodnene neprihliadol na dôkazy, ktoré preukazujú započítaných pohľadávok. Zo strany súdu prvej inštancie ide o prílišný formalizmus, keď len z dôvodu, že v písomných podaniach slovom neuviedla, že popiera nárok žalobcu aj do výšky, mal za to, že výšku nároku nepoprela. Žalobca výšku ním uplatnenej náhrady nepreukázal (v spise sa nenachádza jediný relevantný dôkaz preukazujúci výšku žalobcom uplatneného nároku). Keďže si žalobca uplatnil nárok na náhradu za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu (podľa názoru žalobcu vo výške polovice bežného nájomného), bolo na žalobcovi, aby výšku ním požadovanej náhrady preukázal, a to preukázaním výšky bežného nájomného za obdobnú nehnuteľnosť. Poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 28Cdo/1491/2018 zo dňa 22.08.2018 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/214/2015 zo dňa 28.04.2015. Keďže v danom prípade nebola výška žalobcom požadovanej sumy žiadnym spôsobom preukázaná, mala za to, že existovali dôvodné pochybnosti o pravdivosti tvrdenia žalobcu o výške žalovanej sumy. Súd prvej inštancie urobil základom svojho rozhodnutia fiktívnu skutočnosť, o ktorej pravdivosti existovali dôvodné pochybnosti.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Zdôraznil, že užívanie spoločnej nehnuteľnosti v celom rozsahu, teda nad rámec spoluvlastníckeho podielu žalovanou nikdy sporné nebolo, pričom žalovaná túto skutočnosť potvrdila. Poukázal na zápisnicu z pojednávania zo dňa 12.03.2019, str. 7, kde žalovaná uviedla „nepopieram, že som byt užívala v celom rozsahu, ale užívala som ho s dieťaťom a po vzájomnej dohode so žalobcom.“ Vzhľadom na uvedené možno urobiť jednoznačný záver, že žalovaná užívala spoločnú nehnuteľnosť nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, čím sa podieľala na prisvojení si úžitkovej hodnoty spoločnej nehnuteľnosti vo väčšej miere, než zodpovedá jej podielu. Poukázal na zápisnicu z pojednávania zo dňa 12.03.2019, str. 7 kde žalovaná uviedla „Je pravdou, že žalobca nemá kľúč od bytu.“ Uviedol, že nemohol užívať spoločnú nehnuteľnosť, nakoľko mu v tom žalovaná bránila svojím konaním. Žalovanú viackrát vyzval na peňažné plnenie titulom užívania spoločnej nehnuteľnosti (31.01.2018, 28.02.2018). K tvrdeniu žalovanej o tom, že spoločnú nehnuteľnosť užívala spolu s ich synom uviedol, že nie je právne významné užívanie spoločnej nehnuteľnosti maloletým dieťaťom, prípadne treťou osobou. Právne významné je to, že žalovaná užívala spoločnú nehnuteľnosť nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, čo nepoprela ani len v časti. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/184/2010 zo dňa 27.10.2010. Otázkou výšky uplatňovaného nároku súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako nespornú, pretože žalovaná výslovne nepoprela výšku uplatňovaného nároku a neuviedla také relevantné skutočnosti, ktoré by jej všeobecné popretie s poukazom na § 151 ods. 2 C.s.p. činili účinné. V tomto smere žalovaná v rámci svojho popretia výšky uplatňovaného nároku riadne a včas neuplatnila žiadne relevantné prostriedky procesnej obrany, ktorými by mohla úspešne odvrátiť žalobcom uvádzanú výšku nároku, napr. vykonanie znaleckého odhadu, vyžiadanie si odborného stanoviska, preto žalovanej všeobecné popretie nezakladá právne účinky odvrátenia fikcie nespornosti. Žalovaná mala minimálne v predchádzajúcich svojich dvoch písomných vyjadreniach uviesť všetky rozhodujúce skutočnosti a predložiť, resp. označiť všetky prostriedky procesnej obrany, čo však neurobila. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 4Cob/34/2017 zo dňa 24.05.2017. Ohľadom kompenzačnej námietky žalovanej uviedol, že táto nebola v konaní uplatnená riadne, kvalifikovane a určito z uvedeného dôvodu sa stotožnil s postupom súdu prvej inštancie, ktorý v tomto smere nepripustil ďalšie dokazovanie, resp. že o nej nekonal. S poukazom na § 147 C.s.p. mal za to, že žalovaná si v konaní voči nemu riadnym spôsobom v rámci kompenzačného započítania neuplatnila svoje domnelé nároky. Zároveň žalovaná ani nešpecifikovala výšku ňou uplatňovanej kompenzačnej námietky.

4. Žalovaná v replike uviedla, že žalobca ju prvýkrát vyzval, aby mu umožnila užívať byt až 21.12.2017, teda jeden a pol rok od jeho odchodu z bytu na základe ich vzájomnej dohody, že ona bude naďalej užívať byt s ich synom a on si nájde iné bývanie. Výšku žalobcom uplatnenej náhrady riadne spochybnila v

písomnom podaní zo dňa 01.08.2018. Zároveň jej právny zástupca na pojednávaní uviedol, že považuje žalobcom uplatnenú výšku náhrady za nadužívanie nehnuteľnosti za nepreukázanú. Vzhľadom na to, že došlo k účinnému popretiu tvrdenia žalobcu o výške žalovanej sumy, považoval rozsudok súdu prvej inštancie za nezákonný. Kompenzačná námietka uplatnená na pojednávaní ako prostriedok procesnej obrany bola uplatnená včas a súd jej mal poskytnúť v zmysle § 181 ods. 4 C.s.p. lehotu na doplnenie týchto skutočností. Pokiaľ spoluvlastník zaplatí za druhého podielového spoluvlastníka platby do fondu prevádzky, údržby a opráv pripadajúce aj na podiel tohto podielového spoluvlastníka, spoluvlastník platil platby nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu a vzniká mu nárok na zaplatenie toho, čo zaplatil za druhého podielového spoluvlastníka nad svoj spoluvlastnícky podiel. Žiadne ustanovenie hmotného práva nezakazuje započítanie tejto pohľadávky voči nároku žalobcu. Z uvedeného dôvodu mala za to, že názor súdu prvej inštancie, že tento jej nárok mal byť uplatnený v konaní o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva je nesprávny. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal jej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%; alternatívne, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalobca v duplike zotrval na argumentoch ktoré prezentoval vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Uplatnil si náhradu trov konania v rozsahu 100%.

6. Krajský súd ako funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol.

7. Podľa § 388 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

8. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 1.760,- Eur titulom náhrady za užívanie nehnuteľnosti nad rozsah spoluvlastníckeho podielu. Žalobu odôvodnil tým, že spolu so žalovanou sú podielovými spoluvlastníkmi bytu každý v podiele 1 v pomere k celku. Z prieskumu realitného trhu v meste Y., ako aj vyjadrenia realitnej kancelárie mal žalobca preukázané, že výška mesačného nájomného za nehnuteľnosti obdobné spoločnému bytu je v rozsahu 160,- Eur až 240,- Eur, čo v 1 predstavuje 80,- Eur až 120,- Eur. Keďže žalovaná byt užívala nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu od 01.07.2016 do 31.05.2018, počas ktorého obdobia žalobca byt neužíval (a vzhľadom na vymenené zámky ani nemohol), uplatnil si nárok zodpovedajúci 22 mesačným nájomom (22 x 80,- Eur = 1.760,- Eur).

8.1 Žalovaná v rámci svojej obrany pred súdom prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní argumentovala tým, že súd prvej inštancie nemal preukázanú výšku žalobcom uplatneného nároku. Zdôraznila, že v spise sa nenachádza jediný relevantný dôkaz preukazujúci výšku žalobcom uplatneného nároku. Na súdnom pojednávaní zároveň poukázala na skutočnosť, že žalobca doteraz neprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by potvrdzovali jeho tvrdenia, najmä čo sa týka výšky uplatneného nároku.

9. Odvolanie žalovanej je dôvodné.

Ohľadom účinného popretia výšky uplatnenej náhrady odvolací súd prisvedča žalovanej, že z jej strany došlo k účinnému popretiu žalovanej výšky v súlade s § 151 ods. 2 C.s.p.. Jednak tvrdením, že došlo k dohode o tom, že žalovaná bude hrať všetky platby spojené s užívaním bytu a tým sú so žalobcom za užívanie bytu vyporiadaní, ako aj tvrdením, že žalobca doteraz neprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali výšku ním uplatneného nároku. Keďže žalobkyňa výslovne poprela nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.760,- Eur, (ktorý žalobca ani žiadnym dôkazom nepreukázal) súd prvej inštancie nesprávne preniesol dôkaznú povinnosť ohľadom preukázania výšky náhrady za nadužívanie bytu na žalovanú. Vzhľadom na to, že žalovaná poprela nárok žalobcu ako celok, je nedôvodné od žalovanej žiadať, aby uviedla vlastné tvrdenie o tom, akú výšku by súd mal žalobcovi priznať.

10. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že v konaní nebola preukázaná existencia dohody o bezodplatnom užívaní bytu. Jej konkludentné uzavretie, mal odvolací súd preukázané jednak samotným správaním sporových strán (žalobca sa z bytu odsťahoval, čím

umožnil užívanie bytu žalovanej a ich synovi) a zároveň potvrdením správcu bytového domu SOCARCH, spol. s r.o., z ktorého vyplýva, že od XX.XX.XXXX bola nahlásená zmena počtu osôb v byte č. 25 na dve osoby (žalovaná + syn). Jej uzavretie potvrdzuje aj skutočnosť, že žalobca podal žalobu o zaplatenie náhrady za užívanie nehnuteľnosti nad rozsah spoluvlastníckeho podielu až skoro po dvoch rokoch, ako sa z bytu odsťahoval, čo by v prípade neexistencie takejto dohody, bolo podstatne skôr.

11. Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že žalobca výšku uplatneného nároku v konaní nepreukázal. V tomto prípade bolo na žalobcovi, aby výšku ním požadovanej náhrady preukázal, a to výškou bežného nájomného za obdobnú nehnuteľnosť, čo však nespravil. V zmysle § 132 ods. 1 C.s.p. bol žalobca povinný okrem všeobecných náležitostí podania uviesť označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označiť dôkazy na ich preukázanie a žalobný návrh. Žalobca však žiaden dôkaz preukazujúci výšku ním uplatneného nároku so žalobou nepredložil. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že ak žalobca chce byť v konaní úspešný, musí v žalobe uviesť skutočnosti odôvodňujúce ním uplatňovaný nárok a o týchto skutočnostiach je povinný predložiť aj relevantný dôkaz. Iba v takom prípade bez pochybností preukáže svoje tvrdenia.

12. Odvolací súd nepovažoval za sporné, že žalobcovi vznikol nárok za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu, ale vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v konaní nepreukázal výšku ním uplatneného nároku, teda v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, odvolací súd nemal inú možnosť ako rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť.

13. Výrok o náhrade trov prvoinštančného konania (II. výrok), preskúmaný ako výrok závislý, odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil tiež a v spore v plnom rozsahu úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. priznal v rozsahu 100%.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

15. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).
Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).